

Médiaterror a Terror Háza ellen

A Népszava nyilaskegyhely létrehozásával vádolja a múzeumot

HAKLIK NORBERT

Az időkben, amikor a Terror Háza még nem múzeumként működött, a rendszer által nemkívánatos személyek kiiktatásához rendszerint a párt szócsöveként dolgozó sajtó készítette elő a terepet. Ha a hatalom úgy döntött: leszámol egyik ellenfelével, először valamely végzős hangú publicista közölt az illetőről egy „tényfeltáró, leleplező” írást a Szabad Nép lapjain, és a cikkben cselekvésre szólította fel a hatóságokat. Aztán az ügy a bíróságon folytatódott tovább, és hosszú börtönökkel végződött, ha éppenséggel nem a vesztőhelyen.

Ez a módszer, ha kissé bújtatott formában is, napjainkban újra divatba jött. Emlékezzünk például arra, amikor *Eörsi István* fasisztázta le a jobboldal híveit a Népszabadságban, és ezáltal erkölcsileg likvidálta az övétől eltérő nézeteket vallókat, morálisan jó előre megindokolva ellenük az erőszakos fellépést. És néhány héttel később már verték is a rohamrendőrök a kormány ellen tüntetőket.

Azonban a rákosista módszerekkel dolgozó baloldali sajtó médiaterroristái gyakorta olyanokra vonalassák, hogy olykor már kritizálni is hajlandók a kormányt, amennyiben politikusi esetenként visszavonják némely, keménykezdűnek szánt intézkedésüket. És az MSZP vezette koalíció politikusainak visszatáncolására bőven akad példák április óta. Elég, ha csak *Görgey Gábor* sorozatosan elkövetett baklövéseire, majd azok elmismásolási kísérleteire gondolunk, de ebbe a sorba illik bele a Terror Háza múzeum pénzügyi ellehetetlenítését célzó próbálkozás is. Úgy tűnik, a tervezettnél nagyobb felháborodást keltett, amikor az *Andrássy út 60.*-hoz családi szálakkal is kötődő *Pető Iván* javaslatára a kormány úgy döntött: csaknem felére csökkenti a múzeum támogatását. Am az MSZP ezúttal is sikerrel fordította a maga javára a kínossá vált helyzetet: azzal, hogy személyesen intézkedett az elmaradt támogatás összegének pótlásáról, a D-209-es kódszámú miniszterelnök immáron nem csupán a KGB elleni küzdelem élharcosának, hanem a Terror Háza megmentőjének szerepében is tetszeleget, ezáltal is bizonyítva, hogy neki aztán végképp semmi köze nincs az általa szigorúan titkos tisztként szolgált rendszerhez és annak bűneihez. (És azt se feledjük, hogy ez a gesztus is felemásra sikeredett, hiszen a kormány a hiányzó százötvenmillió helyett csupán százmillió forintot ítélt meg az intéz-

ménynek, ráadásul azt is szerfölött megalázó feltételekkel, ami nem hagy kétséget afelől: a kormányzat a múzeum tevékenységének pénzügyi eszközökkel történő irányítására tör.)

Am a jelek szerint a Népszava annyira gyűlöli a Terror Házát, hogy a múzeum tönkretétele még a miniszterelnök imázsánál is fontosabb a számára. Tudnillik röviddel azután, hogy a Moszkvából hazatérő *Medgyessy* bejelentette a múzeum megmentésének hírért, a napilap módszeres és átgondolt támadást indított a Terror Háza ellen.

A hadművelet első lépését a lap január 5-én hajtotta vége, a Víták középpontjában Szálasi búvóhelye című cikk közlésével. Az írás hírdül adja, hogy „téli is javában folynak a Kőszeg felletti Szabó-hegyen az egykori Szálasi-bunker feltárási munkálatai”, majd a hitelesség és a ténytudatlanság álcájában számol be az egykori nyilas vezér bunkerének régészek által végzett felújítási munkálatairól. Am a „vörös farok” ebből a cikkből sem marad el. A cikkíró a baloldali médiaterroristák módszeréhez hűen ragaszkodva ezúttal sem állít, csak sejtet, azt írva: a munkálatokat vezető régész „visszautasítja azt a feltételezést, hogy nyilaskegyhelyet akarnak létrehozni”, és a cikk kiemelésében is ekképp fogalmaz: „sokan attól tartanak, nyilaskegyhely lesz Szálasi egykori menedéke.” Am hogy mi az írás aktuálpolitikai üzenete, az később derül ki, amikor a szerző arról ír: elképzelhető, hogy a Terror Háza múzeum intézményeként lesz látogatható a nyilas vezér egykori légoltalmi bunkere. Magyarán: a Terror Háza neonáci fiatalok lendő találkozóhelyének megteremtésére kívánja költeni a számára megítélt állami támogatást. Mindez azért is érdekes, mert jó ideig azzal vádolták a Terror Házát, hogy alulreprezentálja a kommunista éra eseményeihez képest a nyilas korszak bűneit, am ha híre kél, hogy a múzeum külön intézmény létrehozását tervezi a Szálasi névvel fémjelzett időszak bemutatására, akkor az nem más, mint „nyilaskegyhely” megteremtésére irányuló kísérlet.

A Terror Háza elleni médiaterror-akciót egy nap fegyverszünet után már teljes erőbedobással folytatta a militáns Népszava. A Pazarlás a Terror Házában című cikk a balliberális oldal jól bevált módszerét alkalmazza, amelynek lényege a következő: ha valami a jobboldal értékrendjét tükrözi, akkor azt az „adófizetők pénzének” eltekintésével kell tálni. Ha a Fidesz millienni-umi évet rendez vagy tűzijátékkal ünnepli *Szent*

István napját, az túlköltekezés, am ha potom ötvenmillióért készítenek jégpályát a Parlament épülete előtt, az a legkevésbé sem szálka a Népszava sajtómunkásainak szemében. Azonban a túlköltekezés vádja csak apró hadművelet a Terror Háza-ellenes háborúban, főképp ha összehasonlítjuk a harcilaip ugyanezen számban megjelent írással, amelynek címe: Kiszely Gábor, a Terror Háza tudományos igazgatója drámát írt a kormányfő titkosszolgálati múltját vizsgáló bizottságban szerzett élményeiből. A cikk szerzője nem a címben foglalt információ kifejtésével kezdi írását, hanem arra emlékeztet, hogy Kiszely „fideszes szakértőként tevékenykedett, am az állambiztonsági átvilágításon ki-derült: személye nemzetbiztonsági kockázatot

jelent, így nem vehetett részt a titkos üléseken”. Az újságolvasó a cikkben írottak alapján akár azt hihetné, hogy Kiszely maga is érintett a Kádár-rendszer belüleges szerveinek munkájában, ugyanis a szerző diszkrétan elhallgatja: ennek a bizonyos „állambiztonsági kockázatnak” a magyarázata csupán annyi, hogy Kiszely Gábor kettős állampolgár. A cikkíró később a nyílt rágalmazástól sem riad vissza, amikor azt írja Kiszelyről: „egyesek szerint az ő zsebéből került elő az a töltény, amelyet *Balogh László* – a bizottság elnöke – talált képviselőházi dolgozószobájában.” Persze a szerző nem szól arról, kit takar az „egyesek” kifejezés, így a megrágalmazottak esélye sincs arra, hogy sikerrel perelje a lapot. Mindemellett a kormánylap a cikk címdalán közölt kiajánlásában azt is fontosnak tartja megjegyezni, hogy Kiszely drámáját a Kairoz jelentette meg, amely többek között *Bayer Zolt* és *Lovas István* ismert jobboldali publicisták kiadói. Ismervén azt a képet, amelyet a Népszava és a hozzá hasonló sajtótermékek szerzői közvetítenek a jobboldaliság mibenlétéről, nem kétséges, hogy ezek után a szélsőbaloldali napilap olvasóinak lelki szemei előtt miként jelenhet meg Kiszely Gábor személye: valószínűsíthetően nyilas karszalaggal, fegyverrel a kezében, egy szálásista kivégzőosztag tagjaként.

Arról, hogy a Terror Háza múzeumban jelentős kutatómunka folyik, mekkora az intézmény látogatottsága, és mily nagy elismerést vívott ki a külföldi közönség körében is, nem szól a fáma. Ehelyett nyilaskeresztes kegyhely létesítésével vádolja a múzeumot, valamint személyeskedő rágalmakkal próbálja erkölcsileg ellehetetleníteni az intézmény tudományos igazgatóját. Vajon mikor jut el a baloldali sajtó arra a szintre, hogy többé már nem sejtetésekkel, egymással kapcsolatban nem álló dolgok összemosisásával, valamint a becsületsértés ismerveit is kimerítő rágalmazásokkal, hanem szakmailag végre komolyan vehető, ellenőrizhető tényeken alapuló, a gyűlöletkeltés helyett a logikus érvelés eszközeit felvonultató publicisztikákkal veti bele magát a közélet csatározásába? Ugyanis a harcilaip múlt heti akciósorozata nem hagy kétséget afelől: ha a baloldálnak a múzeum ellehetetlenítésére törő kísérlete sikerrel járna, Magyarország akkor sem maradna híján a Terror Házának. Ugyanis a baloldali médiaterror háza ott áll a Könyves Kálmán körúton, a 76-os szám alatt. Úgy nevezik: a Népszava szerkesztősége.